

Hayati ağabey “Yahu Abdurrahim, ben sana hep demiyor muyum? Şiiri sen yazarsın ben okurum. Eh Mehmet de güzel okuyor” dedi.

İki dev şair arasında ben gibi bir çömezın sohbete konu olması gururumu okşasa da utandım.

Abdurrahim ağabeyi Elbistan’da bir akrabasının evine bıraktık. Ev kimindi hangi mahalleydi şimdi hatırlamıyorum... Vakit hayli geç olmuştu. Bu saatten sonra Hayati ağabeyin Elbistan’a yaklaşık 35 km uzaklıktaki Tanır Köyüne gitmesine gönlüm razı olmadı. Bizde kal bu gece. Sabah kahvaltıdan sonra gidersin diye teklifte bulundum.

Evimiz; Elbistan’ın en işlek yerinde, duvarı kerpiç, tavanı mertek, fındık salon, çekirdek sofa bir evdi. İçinde yaşayanların garibanlığını inkâr etmeyen evde, bir tane somya ve yerde serili birkaç küçük yer minder vardı. Buna rağmen Hayati ağabeyi ağırlamak bize bir külfet getirmedi.

Ağırlamaktan şeref duyduğumuz misafirimizi somyaya hazırladığımız yatakta yatırmakta bizim misafirperverliğimizin gereğiydi. İçerde her şey yerli yerine yerleşirken; dışarıda gök yırtılmışçasına yağmur yağıyordu. Toprak dam daha fazla dayanamadı gecenin yarısında damlamaya başladı.

İkram var dayaktan beter. Gece gece yola gitmesin diye misafir ettiğimiz misafirin somyasının üstü dâhil odada akmayan yer yoktu.

Gecenin geri kalan kısmını kovalara damlayan suları sayarak geçirdik. Sabahın ilk ışıklarında yola çıktığında yorgunluktan bitkin bir durumdaydı.

Ondan sonra ne zaman karşılaşsak o sanki o geceyle alay eder gibi gülümser, ben o gecenin mahcubiyetiyle kızarırdım.

Ankara’da jetoncu amca olduktan sonra bir daha görüşemedik.

“Güzel insanlar güzel atlara binip gittiler.”

Önce Hayati Vasfi sonra Abdurrahim Karakoç ve niceleri.

Yerleri nur olsun.

ATEŞTEN KIRMIZI KARDAN BEYAZIM

Durmuş KAYA

Mavi sularına bir resim çizer
Ateşten kırmızı, kardan beyazım
Kara gözlerinde hülyâlar gezer
Peygamber kokuşlu baharım, yazım
Ateşten kırmızı, kardan beyazım

Demlenince yıldızından ayından
Zaman destan destan geçer kıyından
Şehitler geliyor sanki toyundan
Sevgili’nin öğündüğü şahbazım
Ateşten kırmızı, kardan beyazım

Başımı kaldırıp ufkuna baksam
Yaslanıp göğsüne kokunu çeksem
Bulut bulut olsam, üstüne çöksem
Göklerde inlerken tek bir niyazım
Ateşten kırmızı, kardan beyazım

Bir kan türküsüdür aşkın ahengi
Şahlanır koynunda çağların cengi
Bayrağın rüzgârı, güllerin rengi
Hıçkırın bülbülüm, gamlı avazım
Ateşten kırmızı, kardan beyazım

Oğuz oymağından, Kayı boyundan
Kınalı kuzular içmiş suyundan
Gün tülünü bükerek geçer koyundan
Yüce Mevla oldurunca olmazım
Ateşten kırmızı, kardan beyazım

Aynalı Çarşı’yı çığırışan ağıt,
Dağlar başındaki efkârı dağıt
Ne bir ipektenim, ne de bir kâğıt
Alnıma kurşunla yazılmış yazım
Ateşten kırmızı, kardan beyazım